

üheskoos, ja nüüd pidasid nemad nõuu Leena-
nale kirjutada, et tema teisel pääwal tuleks
Triinut vaatama, kellele wääga tarwis oli
temaga rääkida. Kohtumees pani oma nime
kirja alla, et Leena seda usuks ja ta leiwa-
wanemad temale luba annaksid.

Leenale sai mitmest ajast rõõmu südamesse,
et wana Triinuga pidi kogu saama; ei ta
mõistnud isegi, kust see temale tuli, et nüüd
tema meelest päärw paistis palju selgem kui
enne seda. Teed käies tänas ta Jumalat
selle rõõmu pärast, aga palus ka andeks, et
ta oma risti igal ajal ei olnud õiete kannud.
— Aga sai tema alewil ligidale, siis ommeti
hakkas tema süda peksuma. Suurt teed möö-
da ei julenud tema seeki minna, waidallas
jalgteele heinamaadest ja põldudest läbi. —
Juhan nägi teda tulewa ja peitis end kõrwa-
le. — Seda rõõmu, kui Leena sai Triinu
kambrikesse astunud! Ei nemad saanud sõna-
gi suust wälja, teine aga oli teise ümber kaela
hakanud ja tundsid südames kallist õnne. Seal
astus Juhan sisse, aga Leena kiljatas jälle

ja kippus äramineštama, sest et ta ju mõtles,
et Juhan temast enam ei pidanud hoolima
sugugi. Juhan sai weel teda püsti hoitud,
ja ennegu tema jõudis temale kohta kirja näi-
data, et Leena leitud ilma süüta olewa, rääkis
Triinu rõõmu lugu üles. Seda õnne kuuldes
pidi Leenu ju äramineštama; aga tema toi-
bus jälle, ja nüüd oli neil kolmel üheskoos,
pärast mitmesugust kurwaštust ja nutmist, suur
ja kallid rõõm. Wana Triinu päris nüüd, et
Leena pidi temale mitme aja taha jälle mäe-
juttuse sõnad ete lugema, ja tõi siis Peetri
Piibli wälja. Sai Leena Piibli lahti wõtnud,
ennäe! üks suur leht oli mäe-juttuse kohal sisse
pandud! Juhan wõttis lehe oma käte, ja nüüd
— seal see Peetri wiimse seaduse teine kiri oligi.

Said nemad kolmekesi pisut oma suurt rõõ-
mu waigistanud, siis tõttasid nemad üheskoos
kohtumehe juure. Teisel pääwal tuli linna ko-
hus wälja ja Tiirik pidi kõik ülekohtusel wiisil
päritud wara käest ära andma. Juhan leppis
weel temaga, et ta ei pärinud, mis ju oli rai-
satud. Ja nüüd oli tema õn ja rõõm taga